

НА БЛЕСТЯЩО ФЕСТИВАЛНО РАВНИЩЕ

Русенската филхармония с Иван Маринов

След първото си представяне на въстателния концерт, Русенската филхармония отново бе на концертния подиум на 1 април — осмата концертна вечер. Този път програмата ѝ бе съставена от произведения, които дадоха възможност на оркестровия колектив да покаже напълно инструменталния си и артистичен лик. Една „леудача“ (ако може така да се каже) попречи за цялостното градирание на концерт — и трите пиеси имаха „деятелен характер“. Симфония № 1 от Петко Стайнов, „Ода за СССР“ от Текелиев и симфоничната поема „Дон Жуан“ от Рихард Штраус е право си съперничеха в търсенето на кулминацията на оркестровата изjava. А като се има пред вид равномерно отдаденото внимание на изпълнителите към тези три най-различни по своя характер произведения, позволяваме си да назовем втория фестивален концерт на Русенската филхармония като единно, цялостно по отношение.

Много отдавна тази, преди десетилетия написана симфония от П. Стайнов, не е прозвучавала на концертния подиум. Ние като че ли я позабравихме. Проверявателите ѝ с любов към народа, към неговата душевност и песенно творчество страстно се разгърнаха с възкресяваща свежест, за да представят отново дълбоката признателност на слушателите към мастития народен композитор. Слушаш тази музика и съприживяваш проблемите на едно време, когато българският симфонизъм, още ражданият се, убедено насочваше блъеще-

то си към самобитност, ярок професионализъм и идеяна наситеност. Симфонизмът на Петко Стайнов, както и цялото негово творчество, трогат издъно душата на истинския ценител на националното ни изкуство изобщо. С покрътителна любов, изваяна от прочувствени мелодични линии, живи ритми и роден колорит музиката на Петко Стайнов (както и Първата му симфония) башински сочи пътя на развитието на нашата национална музикална култура. И ако говорим за Петко Стайнов като етап — като първи основно полагащ период на професионалното ни музикално творчество — то груба грешка и злободневност би било да високомерим не малко от създаденото в последните години с величавия музикален епос на всенародно обичавия композитор Редипа още поколения композитори и изпълнители могат и трябва да поставят своето творчество на този преден план, за да откриват национална значимост и народност. Защото гражданската и песенно-симфонична патриотика на Петко Стайнов винаги ще създава живителна смисъл на от мора и опиянение от чистата душа на българския народ. С изпълнението на Първата симфония русенските филхармонисти създадоха подходящата атмосфера за честването на 75-годишнината на ветерана на нашата музика — прозвучаха изблик на радост и гордост у призначелната публика.

Творбата на младия композитор Текелиев „Ода за СССР“ за

симфоничен оркестър, хор а четец (поезия Орлин Орлинов) се наложи от първо слушане. Талантливо и въздушевно е възпял той чувствата ни към великия събрат, — символ на побеждаващия човешки прогрес на международно братство и хуманизъм, на мир и благоденствие. И на предупреждаващата сила! Написана със средствата на съвременния музикален език и съзвуча, с илейно-емоционалността си тъкан на нашата съвременност, „Ода за СССР“ въвежда в културния ни живот едно име, свързало първите си творчески стъпки с честното отношение на твореца към така много образните изразни композиционни средства и към изразяването. Александър Текелиев (род. 1942) е радостна поява в нашия музикален живот, която заслужава най-голямо внимание!

„Дон Жуан“ от Рихард Штраус закригли пречелоно удовлетворяващия втори концерт на Русенската филхармония на тазгодишния фестивал, в който тя, в продължение на дванайсет години има най-голям дял участие. Ще ни се да отбележим за конната заслуга на гост-диригента Иван Маринов за достойното представяне на оркестъра,

в който го свързват спонтанно проявените му преди десетина години първи диригентски амбиции. Днес Иван Маринов е угърден майстор на палката, с която разкрива богати качества на оркестров ръководител. Може би „Дон Жуан“ се оказа „най-благородна“ за това. Не защото подценяваме голямата любов и свежо интерпретаторско виждане на диригента при изпълнението на Петко Стайновата симфония или властно-експресивното водене на оркестъра и хора (неголемия, но чудесен радио-хор на Михана Милкова) при „Ода за СССР“, а заради блестящото разбиране на една пиеса от световната музикална литература, станала еталон за оркестрово и тиргентско майсторство. Съчетаващ темперамент и силно нюансиран усет към звуковите багри, умел в концепцията и емоционално разотчителен в нейното истински симфонично разгръщане, по великител в изясняването и красота в мануалния жест, Иван Маринов покоряващо налужи себе си и предадо следващия го оркестър в една концертна вечер, достойна за фестивала и Русенската филхармония.

Д-р Г. МАЛЕВСКИ